

ORSZÁGOS RENDŐR-FŐKAPITÁNYSÁG

Szám:

Tárgy: alapvető jogot érintő rendőri
intézkedés elleni panasz elbírálása
Ügyintéző:

HATÁROZAT

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva **panaszos** képviselőjében előterjesztett panasz tárgyában folytatott eljárás során – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (továbbiakban: Panasztestület) állásfoglalásának megállapításaira – a törvényes képviselő értesítésének elmaradása és az előállítás időtartama tekintetében előterjesztett panasznak

h e l y t a d o k,

minden egyéb vonatkozásban a panaszt

e l u t a s í t o m.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. § (1) bekezdés a) és e) pontjára, valamint a 109. § (1) bekezdés a) pontjára – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 39. § (1) bekezdésében foglaltak szerint az Országos Rendőr-főkapitányságnál (a továbbiakban: ORFK) – a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak címezve (1255 Budapest, Pf.: 117.) – a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül lehet benyújtani, vagy postára adni. Tájékoztatom, hogy a keresetlevelet a Kp. 28. §-ában és 29.§ (1) bekezdésében foglaltak, valamint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 605. § (1) bekezdése alapján, elektronikus úton is benyújthatja, azonban a Pp. 608. § (1) bekezdésében, valamint az elektronikus ügyintézés és a bizalmi szolgáltatások általános szabályairól szóló 2015. évi CCXXII. törvény 9. § (1) bekezdés a) pontjának aa) alpontja és a 9. § (1) bekezdés b) pontja értelmében a jogi képviselő, valamint a belföldi székhellyel rendelkező gazdálkodó szervezetek részére kötelező. Az elektronikus kapcsolattartás módjára vonatkozóan részletes tájékoztatást találhat a <http://www.police.hu/ugyintezes/elektronikus-ugyintezes> menüpontban. A határozat bírósági felülvizsgálata iránti keresetlevél elektronikus előterjesztésére szolgáló űrlap a <http://www.police.hu/ugyintezes/elektronikus-ugyintezes/birosagi-felulvizsgalat> menüpontból tölthető le.

A határozatot kapják:

- 1.) panaszos (képviselője útján)
- 2.) Független Rendészeti Panasztestület (tájékoztatásul)
- 3.) Rendőr-főkapitányság vezetője (tájékoztatásul)
- 4.) Irattár

INDOKOLÁS

I.

Panaszos képviselőjében törvényes képviselő személyesen terjesztette elő panaszát a Panasztestület panaszirodáján, a vele és gyermekeivel szemben *-n foganatosított rendőri intézkedés kapcsán.

A Panaszos törvényes képviselője előadta, hogy elvált (jogerős bírósági döntés * októberében született), két kiskorú gyermeke van – egy kisfiú [a Panaszos] és egy kislány –, akik felett kizárólagos szülői felügyeletet gyakorol.

A rendőri intézkedés *-n történt. Aznap a törvényes képviselő volt felesége – aki a Panaszos édesanyja – nem volt jogosult a kapcsolattartásra. Ennek ellenére telefonon kicsalta a gyermekeket a törvényes képviselő lakásából és ismeretlen helyre távoztak. A törvényes képviselő azonnal hívta a kislánya telefonját, de azt már a volt felesége vette fel. A törvényes képviselő megkérdezte tőle, hova vitte a gyermekeket, amelyre azt a választ kapta, hogy ne aggódjon, jó helyen vannak.

A törvényes képviselő telefonon keresztül azonnal felhívta a rendőrséget, majd * óra körüli időben a lakásához két egyenruhás rendőr érkezett. A rendőrök magatartása kapcsán kifogás nem merült fel.

A Panaszos törvényes képviselője elmondta a rendőröknek, hogy mi történt és bemutatta a gyermekelhelyezéssel kapcsolatos jogerős bírósági határozatot is. A rendőrök rádión felhívták a központot, és elindult egy „vita” a rendőrök és a központ között. A központ azonban hosszú percek után sem tudta megmondani, hogy a rendőrök intézkedjenek-e vagy sem, visszahozzák-e a gyerekeket vagy tegyenek-e bármit egyáltalán.

Ezt követően a központ felhívta a törvényes képviselő volt feleségét, és járőrt küldött a *-ba, ahol a gyermekekkel tartózkodott egy étteremben.

A Panaszos törvényes képviselőjének sikerült a járőrökkel beszélnie. A járőr elmondta, hogy az édesanya a gyermekekkel és a nagyszülőkkel együtt egy étteremben van, és „nem szeretné zavarni őket, nagyon kínos lenne”. A telefonbeszélgetést követően a törvényes képviselő úgy érezte, a rendőr ki akart bújni a feladata alól, hogy intézkedjen az édesanyjával szemben.

A járőrnek telefonon talán sikerült meggyőznie a másik járőrt, hogy vigye haza a gyermekeket. A sokadik telefonálás után óra körüli időben a törvényes képviselő azt az ígéretet kapta, hogy a gyermekei kb. 15 perc múlva otthon lesznek.

A Panaszos törvényes képviselője megkapta a rendőrök telefonszámát, hogy ha hazaértek a gyerekei, akkor értesítse őket, hogy hogyan ért véget a történet. A törvényes képviselő többször próbálta hívni ezt a telefonszámot, de a gyermekek órákor sem voltak otthon.

A törvényes képviselő ekkor úgy döntött, hogy a Rendőrkapitányságon feljelentést tesz a gyermekek jogtalan elvitele miatt. Bement a rendőrkapitányságra (az ő édesanyjával, az apai nagymamával), ahol leadta a kapuszolgálatosnak a személyi igazolványát, erre kapott egy beléptető papírt, majd három órán keresztül várakozott.

Várakozás közben megtudta, hogy gyermekei a rendőrségen vannak, azonban erről nem értesítették, nem engedték be hozzájuk, és nem engedték, hogy feljelentést tegyen.

A törvényes képviselő * órákor mehetett be az egyik előadónő irodájába. Azt hitte, azért hívták be, hogy feljelentést tehessen, ezzel szemben a rendőrnő egy rendőri jelentésre hivatkozva kikérdezte őt a családi dolgaikról.

A törvényes képviselő kb. 30 percet töltött a rendőrnőnél, majd jött egy másik rendőr, aki átkísérte a szomszéd szobába, ahol a gyermekei – közöttük a Panaszos is – „borzalmas állapotban”, kisírt szemmel tartózkodtak, „letörtek voltak” feltételezhetően a rendőrségen töltött idő miatt. A törvényes képviselőnek alá kellett írnia a gyermekek előállításáról szóló igazolásokat.

Kifelé menet a törvényes képviselő fogta a gyermekei kezét, amikor megjelent a volt apósa, anyósa és a volt felesége, akik kirángatták a gyerekeket a kezei közül és becibálták őket a rendőrségi váróba, ahol lökdösődés alakult ki közöttük. A volt após nem engedte a törvényes képviselőt a gyermekei után menni, a volt felesége és volt anyósa pedig fogta a két gyermeket. A törvényes képviselő erre kiabálni kezdett, hogy segítsenek a rendőrök, mert nem engedik el a gyermekeit. A „fél rendőrség kiszaladt”, és rendre utasították az érintetteket, így a törvényes képviselő haza tudta vinni a gyermekeit.

Otthon a Panaszos és leánytestvére elmesélték a törvényes képviselőnek, hogy a rendőrkapitányság rendőrei az étteremben hosszasan beszélgettek az édesanyjukkal. Ezt követően szolgálati gépkocsival a rendőrkapitányságra szállították, majd „kihallgatták” őket. A panasz szerint a Panaszos és testvére nem értették, miért kellett hosszú órákat a rendőrségen tölteniük és miért nem mehetett be hozzájuk a törvényes képviselő.

A törvényes képviselő panasza végén részletesen pontokba szedve összegezte a rendőri intézkedéssel kapcsolatos kifogásait, sérelmeit, amelyek a következők:

- 1.) *„A Rendőrkapitányság járőreinek bizonytalanságát: a bizonyítékok ellenére nem akartak intézkedni.”*
- 2.) *„A gyermekei nevében is előterjeszti a panaszt. Azzal összefüggésben, hogy * óra után megszűnt a kommunikáció, nem értesítették, hogy gyermekei a rendőrségen ülnek. Az előállításuk időtartamát, azt, hogy étlen-szomjan tartották őket ott. A panaszos szerint enni, inni nem kaptak órákon keresztül. A panaszos tudta nélkül kikérdezték a gyermekeket, amit szintén sérelmez. A panaszosnak mindvégig be volt kapcsolva a telefonja, illetve több órán át ott volt, ennek ellenére nem tudott arról, hogy hol vannak a gyerekek.”*
- 3.) *„Sérelmezi a panaszos, hogy a feljelentést nem engedték megtenni, mondván, majd máskor tegye meg.”*
- 4.) *„Panaszolja azt is, hogy a rendőrségen nem biztosították számára, hogy háborítatlanul távozhasson gyermekeivel.”*

A Panaszos törvényes képviselője panasza végén megjegyezte, hogy a történetek miatt * március végén e-mailben feljelentést tett a volt felesége ellen.

A törvényes képviselő gyermekei nevében is – közöttük a Panaszos nevében is – panaszt terjesztett elő, erre tekintettel – a panasz szerint – a Panaszos jogát, jogos érdekét érintően az alábbi kifogásokat vizsgáltam meg:

- a Panaszos előállítása kapcsán a törvényes képviselő értesítésének elmaradását;
- törvényes képviselő nélküli kikérdezését;
- előállításának időtartamát;
- élelmezésének elmaradását.

II.

A Panasztestület hivatkozott állásfoglalása szerint a rendőri fellépés és intézkedés érintette a Panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye Szabadság és Felelősség fejezetének II. cikkében rögzített emberi méltósághoz, a IV. cikkében foglalt személyi szabadsághoz való alapvető jogát, XVI. cikkében biztosított gyermeki alapjogokat, a XX. cikkében foglalt testi-lelki egészséghez való és XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz való alapvető jogát.

A Panasztestület – a Panaszos vonatkozásában – az eset kapcsán az alábbi megállapításokat tette.

A Panasztestület állásfoglalásának kialakítása során megállapította, hogy a rendőrség kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában foganatosított intézkedéseket, amely így az nem sértette a Panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát. Azonban a Panasztestület a Panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogának és gyermeki alapjogainak sérelmét állapította meg a végrehajtott intézkedések kapcsán, hiszen a rendőrök a gyermeki alapjogokra és az Rtv. 15. §-a által meghatározott arányosság követelményére nem voltak tekintettel az intézkedések kivitelezése során. A Panaszos előállítása kapcsán a Panasztestület arra az álláspontra helyezkedett, hogy habár az Rtv. 33. § (2) bekezdés d) pontja kellő jogszabályi felhatalmazást biztosított az előállítás végrehajtásához, azonban annak foganatosítása nem állta ki az arányosság próbáját, így a Panasztestület a Panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető jogának a súlyos sérelmét állapította meg. Az előállítás időtartama szintén az Rtv. 15. §-ába ütközött, ezért sérült a Panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető joga. A Panasztestület megállapította a rendőrség mulasztását annak kapcsán, hogy az Rtv. 18. §-a alapján a Panaszos törvényes képviselőjét nem értesítette, így ez súlyosan sértette a Panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető jogát, hiszen ezen kötelezettség a rendőrséget minden esetben haladéktalan módon terheli. A Panaszos alimentációs igényeivel kapcsolatos kifogásokat a Panasztestület érdemben nem tudta megvizsgálni az egymásnak feszülő ellentmondások miatt, így csakis arra a véleményre juthatott, hogy a Panaszos emberi méltósághoz és az egészséges testi-lelki egészséghez való jogainak a sérelme nem megállapítható.

A Panasztestület úgy ítélte meg, hogy az alapjogsérelem elérte a súlyosság azon fokát, amely indokoltá tette a panasz megküldését az országos rendőrfőkapitánynak.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése alapján a Panasztestület által lefolytatott vizsgálatot követően – súlyos alapjogsérelem esetén – a panaszt az országos rendőrfőkapitány bírálja el.

III.

A Ket. 50. § (1) bekezdésében foglalt tényállás tisztázási kötelezettségének keretében a hatóság az alábbi bizonyítási eszközöket szerezte be, majd használta fel:

- a Panasztestületnél előterjesztett (jegyzőkönyvben rögzített) panaszbeadvány;
- ítélet;
- a Törvényszék ítélete;
- a Rendőrőrs előállításáról szóló jelentései;
- jelentések;
- feljelentés elutasításáról szóló határozat.

IV.

A Panaszos törvényes képviselője a lefolytatott közigazgatási hatósági eljárás során a *-án előterjesztett (jegyzőkönyvben rögzített) panaszában megfogalmazott állításokat alátámasztó bizonyítási indítványt, egyéb nyilatkozatot, illetőleg bizonyítékot a hatóság részére nem szolgáltatott. Az eljárás során – az intézkedő rendőrök által tett jelentésekben foglalt nyilatkozatokon és a rendelkezésre álló adatokon túl – egyéb bizonyíték nem merült fel, ugyanakkor a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján eleget lehetett tenni a Ket. 50. § (1) bekezdésben előírt tényállás tisztázási kötelezettségnek.

Az eljárásban a szabad bizonyítás elve érvényesül, így a hatóságnak mérlegelési jogkörébe tartozik a bizonyítékok megválasztása. A hatóság a feltárt bizonyítékok alapján döntheti el, hogy melyik bizonyítékot és miért vett figyelembe a valósághű tényállás megállapítása érdekében, és ezzel párhuzamosan más bizonyítékokat esetlegesen miért rekesztett ki a bizonyítás köréből, azonban e döntését minden esetben indokolnia kell.

V.

A rendelkezésre álló – a határozat III. részében felsorolt – bizonyítási eszközök alapján az alábbi tényállást állapítottam meg.

A Járásbíróság ítéletében a Panaszos törvényes képviselőjének és a törvényes képviselő volt feleségének [a Panaszos édesanyjának] házasságából született gyermekek tekintetében a szülői felügyeleti jogok teljeskörű gyakorlására a törvényes képviselőt jogosította fel. A Járásbíróság ítéletét a Törvényszék – mint másodfokú bíróság – ítéletével helybenhagyta. A jogerős döntés értelmében a törvényes képviselő volt felesége minden második hétvégén, a páros ünnepek második napján, illetőleg a szünidők felében jogosult a kapcsolattartásra.

*-n * órakor a Tevékenység-irányítási Központ (a továbbiakban: TIK) utasítására a Rendőrkapitányság munkatársai megjelentek a * szám alatt, mivel onnan „*gyermekelhelyezési problémáról*” tettek bejelentést.

A helyszínen a Panaszos törvényes képviselője fogadta a rendőröket, majd a következőket mondta el.

A törvényes képviselő a délelőtti órákban a fenti lakcímen tartózkodott az édesanyjával, valamint a korábbi házasságából született gyermekeivel. A törvényes képviselő édesanyja * óra körüli időben különböző dokumentumok aláírásával volt elfoglalva, míg a törvényes képviselő a televíziót nézte. Ezt a helyzetet kihasználva – a törvényes képviselő feltételezése szerint – a

Panaszos és leánytestvére „*kiosontak*” a lakásból. A törvényes képviselő a gyermekek hiányát észlelve telefonon rögtön felhívta kislányát, de a telefont nem a kislánya, hanem a volt felesége [a Panaszos édesanyja] vette fel. A törvényes képviselő állítása szerint a volt felesége elmondta neki, hogy közös gyermekeik vele vannak, ugyanis telefonon keresztül ő hívta ki „*csellel*” a gyerekeket a lakásból és jó helyen vannak. A törvényes képviselő ezt követően értesítette a rendőrséget.

A Panaszos törvényes képviselője a rendőröknek bemutatta a Járásbíróság és az ügyben másodfokon eljáró Törvényszék ítéletét. Tájékoztatta a rendőröket arról, hogy a megállapodás szerint volt feleségének a kapcsolattartásra *-i hétvégén lett volna lehetősége, amelyet nem használt ki, távolmaradásának indokát nem közölte. A Panaszos törvényes képviselője azt állította, hogy arról nem állapodott meg a volt feleségével, hogy a gyerekeket *-n elvinné, erre engedélyt nem kért tőle.

A törvényes képviselő elmondta még, hogy volt feleségével – aki külföldön él – megromlott a viszonya, és az eddigi látogatásai nem követték a bírósági ítéletekben foglaltakat, megjelenései kiszámíthatatlanok voltak. Közös gyermekeiket – jó keresete miatt – ruhákkal és játékokkal halmozza el, miközben ellene hangolja őket.

A Rendőrkapitányság munkatársai a helyszínen megállapítottokról rádióan keresztül jelentést tettek a TIK felé.

A TIK a megállapítottokról tájékoztatta a Rendőrkapitányság vezető ügyeletesét. Ezt követően utasította a rendőröket, hogy a történetekről készítsenek részletes írásos jelentést és tájékoztassák a törvényes képviselőt arról, hogy az elkészített jelentés alapján a rendőrség megteszi a további szükséges intézkedéseket.

Ezt követően a TIK tájékoztatta a rendőröket arról, hogy a törvényes képviselő volt feleségét és a közös gyermekeiket – közöttük a Panaszossal – feltalálták a *-ban és az édesanya 10-15 percen belül hazaszállítja a gyerekeket. A rendőrök tájékoztatták a törvényes képviselőt a rendelkezésre álló információkról és arról, hogy a rendőrség megteszi a további szükséges intézkedéseket az ügyben, aki ezt tudomásul vette. Ezt követően a rendőrök a helyszínt elhagyták.

A TIK– az adott napon – * órákor utasítást adott a Rendőrkapitányság beosztottjainak, hogy menjenek a * utcában található étteremhez, mert egy „*gyermekelhelyezési vitáról*” érkezett bejelentés. A rendőrök a megadott helyszínre * órákor érkeztek, ahol felvették a kapcsolatot a „*vitában*” érintett egyik személlyel, a törvényes képviselő volt feleségével [a Panaszos édesanyjával].

A törvényes képviselő volt felesége elmondta a rendőröknek, hogy két közös gyermekük van a törvényes képviselővel, de jogerős bírósági döntés van arról, hogy gyermekeik minden páros hétvégén vele lehetnek, de a többi napon a törvényes képviselővel vannak, akinél életvitelszerűen tartózkodnak. A törvényes képviselő volt felesége azt állította, hogy a törvényes képviselő azokon a napokon sem engedi látni a gyermekeiket, amikor a bírósági döntés értelmében azt megtehetné. Állítása szerint a reggeli órákban fia [a Panaszos] felhívta őt telefonon és elmondta, hogy testvérével nem szeretnének az édesapjukkal [a törvényes képviselővel] lenni, inkább az erkélyen is hajlandóak kimászni, csak hogy láthassák őt, az édesanyjukat. Ezek után a törvényes képviselő volt felesége személygépkocsival elment a törvényes képviselő és gyermekek közös lakcíméhez, majd miután a gyerekek a bejárati ajtón keresztül kiszöktek a lakásából, eljöttek az étterembe ebédelni. A helyszínen jelen volt a

törvényes képviselő volt feleségének édesapja, aki a rendőrök kérdéseire megerősítette a lánya által elmondottakat, amit kiegészített azzal, hogy a törvényes képviselő a meghatározott időpontokban sem engedélyezi a láthatást a lányának.

A rendőrök meghallgatták a gyerekeket is, akik elmondták, hogy a törvényes képviselő [az édesapjuk] *„lelkileg bántja őket”, „nem engedi találkozni az édesanyjukkal”,* valamint *„a telefonjukat is elveszi tőlük, hogy azon se tudjanak kommunikálni és folyamatosan szidalmazza”* az édesanyjukat. A gyerekek elmondták még, hogy félnek és nem hajlandóak a törvényes képviselőhöz visszamenni, az édesanyjukkal szeretnének lenni.

Ezt követően a rendőrök telefonon keresztül beszéltek a törvényes képviselővel, aki részletesen tájékoztatta a rendőröket a bírósági ítéletek tartalmáról, illetőleg elmondta, hogy nagyon rossz viszonyt ápolnak a volt feleségével, aki uszítja a gyerekeket ellene és telebeszéli a fejüket mindenféle hazugsággal. A rendőrök felvilágosítást adtak a történetek kapcsán a törvényes képviselőnek.

Ezt követően a rendőrök telefonon keresztül jelentést tettek a Rendőrkapitányság vezető ügyeletesének, aki utasította a rendőröket, hogy az Rtv. 33. § (2) bekezdés d) pontja alapján állítsák elő a Panaszost és hűgát, mert kivonták magukat a felügyelet alól.

A rendőrök az utasítás alapján végrehajtott előállítást követően a két gyermeket * órákor átadták a Rendőrkapitányság szolgálatparancsnokának.

A Rendőrkapitányságon a Bűnügyi Osztály Készenléti Alosztály beosztottja a rendőrségen először meghallgatta a kislányt [a Panaszos hűgát], aki elmondta, hogy édesapjukat [a törvényes képviselőt] már több hete és több alkalommal kérelték a testvérével, hogy *-n szeretnének az édesanyjukkal lenni, de édesapjuk elutasította a kérésüket és egy papírt mutatott nekik, amin az állt, hogy csak páros szünetkor láthatják az édesanyjukat.

A kislány elmondta továbbá, hogy a törvényes képviselő elutasítása ellenére is szerettek volna találkozni az édesanyjukkal, ezért felhívták őt telefonon és kérték, hogy menjen el értük a házuk elé. A nagymamájuk főzött a konyhában, az édesapjuk [a törvényes képviselő] a televíziót nézte. Ezt kihasználva – amíg a felnőttek nem figyeltek – ő és a testvére kimentek az ajtón, majd az édesanyjuk a ház elől elvitte őket a étterembe. Náluk voltak a telefonjaik, amin az édesapjuk többször hívta őket, de nem vették fel a telefont. Ezt követően az édesanyjukat felhívta telefonon a rendőrség és ki is mentek az étterembe. A kislány elmondta még, hogy elégük van az édesapjukból, aki nem engedi a kapcsolattartást az édesanyjukkal, elégük van abból, hogy hárman laknak egy szobában és elégük van abból is, hogy édesapjuk nem engedi a kapcsolattartást az anyai nagyszülőkkel sem. Édesapjuk gyakran elveszi tőlük a telefonjaikat, ezzel gátolja a kapcsolattartást az édesanyjukkal. Attól való félelme miatt, hogy a törvényes képviselő elveszi a telefonját, sokszor a telefontal alszik.

Ezt követően meghallgatásra került a Panaszos, aki elmondta, hogy édesapjuk keveset beszél velük és gyakran fenyegetőzik azzal, hogy tudna durva is lenni, csak visszafogja magát. Ezzel kapcsolatosan a kisfiú megjegyezte, hogy már többször látta az édesapját agresszíven viselkedni.

Az adott nap kapcsán a Panaszos elmondta, hogy lánytestvérével szerettek volna az *„édesanyjukkal lenni”,* de ezt a törvényes képviselő nem engedte nekik, ezért felhívták telefonon az édesanyjukat és megbeszéltek vele, hogy menjen értük a ház elé és ők majd

kiszöknek a lakásból. A Panaszos állítása szerint az édesanyjukkal szeretnének élni, mert őt „*jobban szeretik*”. Az édesapjuk fizikálisan nem bántalmazta őket, de lelkileg igen.

Ezt követően meghallgatásra került a gyerekek édesanyja [a törvényes képviselő volt felesége], aki elmondta, hogy sokáig elhúzódó gyermekelhelyezési procedúra miatt mondott le a gyermekek felügyeleti jogáról, mert akkor legalább a bíróság által meghatározott időpontokban láthatja a gyermekeit. Ennek ellenére nem tud a láthatási jogával élni, mert a volt férje [a törvényes képviselő] a legtöbb esetben meggátolja. Az édesanya szerint a gyermekei folyamatosan panaszkodnak a törvényes képviselőre, hogy lelki terrorban tartja őket, rettegnek attól, hogy elveszi tőlük a telefonjaikat, hogy így ne tudjanak kapcsolatot tartani vele. Az édesanya elmondta még, hogy ő külföldön él, csak a gyerekek láthatása miatt látogat Magyarországra. Állítása szerint igyekszik a gyermekek felügyeleti jogát megszerezni, mert így külföldre tudnának költözni és egy nagyon szép életet tudna biztosítani a számukra és végleg megszűnne az életükben a stressz.

Ezek után meghallgatták a törvényes képviselőt is, aki azt állította, hogy a gyermekeivel való viszonya normális. A gyerekek iskolába járnak és edzésre is hordja őket, külön programokat nem nagyon szerveznek, mert nem kap rendszeres gyermektartást. A gyerekek kapcsán a volt feleségének kéthetente van láthatási joga, de a gyerekeket nem látogatja rendszeresen.

Az adott nap kapcsán elmondta, hogy a gyerekek hiányát észlelve rögtön hívta őket telefonon, de a volt felesége vette fel a telefont és azt mondta, hogy a gyerekek jó helyen vannak, és ne aggódjon értük. A törvényes képviselő megjegyezte, hogy feltételezése szerint a volt felesége érzelmileg zsarolja a gyermekeiket.

A meghallgatásokat követően a Panaszos és testvére * órákor a törvényes képviselő részére átadásra kerültek, majd együtt távoztak a rendőrség épületéből.

VI.

A rendőri intézkedés elleni panasz érdemi elbírálásakor legelőször azt vizsgáltam meg, hogy valamennyi panaszpontra kiterjed-e a hatásköröm.

1.) A Panaszos kikérdezését

A törvényes képviselő sérelmezte, hogy a Rendőrkapitányságon a tudta nélkül kikérdezték a Panaszost és testvérét.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése szerint:

„Akinak a IV-V. Fejezetben - a 46/A-46/C. § kivételével -, valamint a VI. Fejezetben meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette, választása szerint

a) panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez vagy

b) kérheti, hogy - amennyiben a panasz elintézése nem tartozik más eljárás hatálya alá - panaszát a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően, az érintett rendőri szerv kilététől függően

ba) az országos rendőrfőkapitány,

bb) a belső bűnmegelőzési és bűnfelderítési feladatokat ellátó szerv főigazgatója vagy

bc) a terrorizmust elhárító szerv főigazgatója ”

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítható, hogy a Panaszos *-n a Rendőrkapitányság Vizsgálati Osztály a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) rendelkezései alapján, a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 210. § (1) bekezdésbe ütköző és minősülő kiskorúval való kapcsolattartás akadályoztatása vétség gyanúja tényállásának tisztázása érdekében kerültek meghallgatásra, amely meghallgatásokról jelentést készítettek (Be. 168. §-a).

A Be. rendelkezései alapján végrehajtott eljárási cselekményekkel összefüggő panasz elbírálására a Ket. keretei között nincs lehetőség, ugyanis az Rtv. 92. § (1) bekezdése alapján jelen eljárás tárgya kizárólag az Rtv. IV., V. és VI. fejezete által szabályozott rendőri intézkedésekkel szembeni panaszok elbírálása lehet, **ezért a panasz Be. alapján végrehajtott meghallgatások körülményeire vonatkozó részének vizsgálatát mellőztem.**

VII.

A panaszban megfogalmazott kifogások vonatkozásában álláspontom a következő:

1.) A Panaszos előállításáról nem értesítették törvényes képviselőjét

A törvénye képviselő panaszában azt állította, hogy nem kapott értesítést arról, hogy a Panaszost és testvérét előállították. A törvényes képviselő az előállítás tényéről akkor értesült, amikor személyesen megjelent a Rendőrkapitányságon, hogy feljelentést tegyen.

Az Rtv. 97. § (1) bekezdés h) pontja szerint:

„fogvatartott: akit törvény, illetőleg törvény alapján kiadott hatósági határozat alapján a szabad mozgáshoz és tartózkodási hely szabad megválasztásához való jogában korlátoznak (örizetbe vett, előzetesen letartóztatott, közbiztonsági őrizetben lévő, elfogott és előállított, elővezetett);”

Az Rtv. 18. § (1) bekezdése szerint:

„A fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e jogával élhessen, az értesítési kötelezettség a rendőrséget terheli. Ha a fogvatartott fiatalkorú vagy gondnokság alá helyezett, haladéktalanul értesíteni kell törvényes képviselőjét vagy gondnokát.”

Fontos hangsúlyozni, hogy az előállított 13 éves Panaszosra és a 12 éves leánytestvérére – figyelemmel az Rtv. 97. § (1) bekezdés h) pontjára – a fogvatartottakra vonatkozó szabályok voltak az irányadók.

Mint már korábban utaltam rá a bíróság a kiskorúak tekintetében a szülői felügyeleti jogok teljeskörű gyakorlására a törvényes képviselőt jogosította fel.

A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 4:161. § (1) bekezdése alapján a szülői felügyeletet gyakorló szülő joga és kötelezettsége, hogy gyermekeit személyi ügyeiben képviselje, tehát a törvényes képviselőt ellássa. Ezek alapján megállapítható az a tény, hogy az előállított Panaszos törvényes képviselője a Panaszos édesapja volt.

Az Rtv. 18. § (1) bekezdése szerint a fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy hozzátartozóját, vagy más személyt értesítsen, ha a fogvatartott fiataalkorú vagy gondnokság alá helyezett (a mi esetünkben mindkét gyermek kiskorú) **haladéktalanul értesíteni kell** a törvényes képviselőjét, vagy a gondnokát.

A vizsgált ügy kapcsán megállapítom, hogy az Rtv. 18. § (1) bekezdése értelmében a törvényes képviselőt [a Panaszos édesapját] haladéktalanul értesíteni kellett volna arról, hogy a Panaszos és testvére előállításra kerültek a Rendőrkapitányságra, így a panasz e vonatkozásban megalapozott.

Azt meg kell említeni, hogy vizsgált esetben az előállított kiskorúak és a törvényes képviselő között felmerülhetett az érdekellentét, hiszen a kiskorúak azt állították, hogy az édesapjuk „*lelkileg bántja*” őket. A Ptk. 4:163. § (1) bekezdése szerint a szülő nem képviselheti a gyermekét olyan ügyben, amelyben ő maga a gyermekkel szemben ellenérdekű fél. Ugyanakkor fontos hangsúlyozni azt, hogy maga az értesítés végrehajtása nem jelenti azt, hogy a szülői felügyeletet gyakorló szülő automatikusan törvényes képviselőként fog részt venni az adott eljárásban.

Minden esetben külön vizsgálat részét kell, hogy képezze annak a megállapítása, hogy a törvényes képviselőként fellépő személy és az érintett gyermek között nem merül-e fel olyan körülmény, ami kizárhatja a törvényes képviselő ellátását.

2.) A Panaszos előállításának időtartama

A Panaszos törvényes képviselője sérelmezte a Panaszos előállításának időtartamát.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerint:

„A rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.”

Az Rtv. 15. § (1) bekezdése szerint:

„A rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával.”

A Rendőrség munkatársai által készített, a Panaszos előállításáról szóló jelentés alapján megállapítható az a tény, hogy a Panaszos személyes szabadságát *-n * órától * óráig, 06 óra 05 perc időtartamban korlátozták.

Megállapítható továbbá az is, hogy a Panaszost a Rendőrkapitányság beosztottjai, * órákor adták át a Rendőrkapitányság munkatársának, tehát a Panaszos ekkor került a további intézkedések végrehajtásában hatáskörrel és illetékességgel rendelkező rendőri szervhez.

A rendelkezésre álló további bizonyítékok alapján megállapítható az is, hogy a Rendőrkapitányságon a Panaszos, a Panaszos leánytestvére, a Panaszos édesanyja és a Panaszos törvényes képviselője szóban meghallgatásra kerültek, amely meghallgatásokról 1 db jelentést készítettek.

A kapitányságra történt előállítását követő, * óra és * óra közötti 04 óra 15 perc időtartam alatt – a szóban történt meghallgatásokon és azok dokumentálásán kívül – az eljáró rendőri szerv egyéb érdemi eljárási tevékenységet nem jelölt meg a rendelkezésre bocsátott bizonyítékok között.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése alapján a rendőrség a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja.

Mindezek alapján megállapítom, hogy a Panaszos előállításának időtartama a szükséges időt – a végrehajtott eljárási cselekmények tükrében – aránytalanul meghaladta, ezzel sértve az Rtv. 15. § (1) bekezdésében meghatározott arányosság követelményét, így a panasz e vonatkozásban megalapozott.

3.) A Panaszos élelmezésének elmaradása

A Panaszos törvényes képviselője panaszában azt állította, hogy a Panaszost és testvérét étlen-szomjan tartották a rendőrségen.

A Panaszos törvényes képviselőjének állításával szemben a Rendőrkapitányság vezetőjének jelentése azt tartalmazza, hogy a Panaszos édesanyja mindvégig jelen volt a rendőrkapitányság épületében és mind élelmiszerral és mind innivalóval ellátta a Panaszost és testvérét is.

Megállapítom, hogy a Panaszos törvényes képviselője saját állítása mellett egyéb bizonyítékot a hatóság részére nem szolgáltatott, illetve az eljárás során e tárgykörben a rendőri jelentéstől eltérő bizonyíték nem merült fel. A Pp. 195. § (1) bekezdése alapján a rendőri jelentés közokiratnak tekinthető, ezért a panaszpont elbírálása kapcsán az említett rendőri jelentések tartalmát – ellenkező bizonyíték hiányában – vettem alapul és fogadtam el bizonyítékként.

Mindezek alapján megállapítom, hogy a Panaszost e vonatkozásban alapjogsérelem nem érte, így panaszja megalapozatlan.

VIII.

Az Rtv. 93/A. § (7) bekezdés második mondata alapján:

„Ha az országos rendőrfőkapitány, valamint a belső bűnmegelőzési és büntfelderítési feladatokat ellátó szerv főigazgatója, illetve a terrorizmust elhárító szerv főigazgatója határozatban eltér a Testület állásfoglalásától, ezt köteles megindokolni.”

A Ket. 35. § (1) bekezdése szerint:

„Ha jogszabály további követelményt nem állapít meg, a kérelem tartalmazza az ügyfélnek és képviselőjének a nevét, lakcímét vagy székhelyét, az ügyfélnek a hatóság döntésére való kifejezett kérelmét, továbbá meg lehet adni az elektronikus levélcímet vagy a telefonos elérhetőséget.”

A Panasztestület állásfoglalásában vizsgálta a Panaszossal szemben foganatosított előállítás végrehajtásának jogalapját és arányosságát.

A Panasztestület állásfoglalásában a Panaszos előállításának vizsgálata kapcsán megállapította, hogy a rendőrségnek az Rtv. 33. § (2) bekezdése d) pontja alapján kellő jogszabályi felhatalmazást biztosított az előállítás végrehajtásához, azonban annak foganatosítása nem állta

ki az arányosság próbáját, így a Panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető jogának sérelmét állapította meg.

A panaszbeadvány alapján megállapítható, hogy a Panaszos nem sérelmezte az előállítás végrehajtásának jogalapját és annak arányosságát sem.

Tekintettel arra, hogy a Ket. 35. § (1) bekezdése alapján jelen panasz eljárás kérelemhez kötött, ezek alapján a vizsgálat kizárólag a panaszban előadottakra terjedhet ki. A bíróság töretlen gyakorlata szerint (lásd pl: Fővárosi Törvényszék 20.K.31.855/2011/8. számú ítélete) a közigazgatási eljárás során az alperesnek – azaz jelen esetben az Országos Rendőr-főkapitányságnak – csak az a kötelessége, hogy a felperesi panaszban rögzítetteket vizsgálja, és ebben a körben jogszabályi hivatkozással alátámasztottan érdemben állást foglaljon. Az előállítás végrehajtásának jogalapja és arányossága tárgyában az érdemi vizsgálatot – a Ket. 29. § (1) bekezdésében foglaltak alapján – kérelem hiányában mellőztem.

Mindezek alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határoztam.

Hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdése, illetve a 93/A. § (6) és (7) bekezdésein alapul.

Döntésem az alábbi jogszabályokon alapul:

- Magyarország Alaptörvénye II. cikk és a XXIV. cikk;
- A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi törvény 195. § (1) bekezdése, 330. § (2) bekezdése;
- A közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 26. § (1) bekezdése, 50. § (1) bekezdése, 51. § (2) bekezdés II. fordulata, a 100. § (1) bekezdés e) pontja, a 109. § (1) bekezdés a) pontja, 109. § (4) bekezdése;
- A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 13. § (1) bekezdése, 15. § (1) bekezdése, 18. § (1) bekezdése, 33. § (3) bekezdése, 92. § (1) bekezdése, 93/A. § (7) bekezdése, 97. § (1) bekezdés h) pontja;
- A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 168. §-a;
- A Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 210. § (1) bekezdése;
- A polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény.

Budapest, 2018. január 04.

**Papp Károly r. altábornagy
rendőrségi főtanácsos
országos rendőrfőkapitány**